

ΤΑ ΝΥΜΦΙΚΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Γιάννης Τυχερὸς ἦτο ὁ καλλίτερος ἐργάτης τοῦ ὑποδηματοποιείου. Τριακοντούτης καὶ πλέον, ἰσχνός, μελαγχροινός, ἔφερεν ἐπὶ τῆς μορφῆς ὅλα τὰ σημεῖα μακρᾶς βιοπάλης. Δὲν ἐγνώριζε

καμμίαν ἄλλην διασκέδασιν, ἐκτὸς τῆς ἐργασίας. Πρῶτος μετέβαινεν εἰς τὸ κατάστημα, τελευταῖος ἔφευγεν. Εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ ὑποδηματοποιείου ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐνίοτε τὴν νύκτα ἔκυπτεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι. Ὁ κύριός του τὸν ἡγάπα πολὺ καὶ εἰς αὐτὸν ἀνέθετε κατὰ προτίμησιν τὴν ἐργασίαν τῶν κομψοτέρων ὑποδημάτων.

Ὁ Τυχερὸς συνεδέετο δι' ἰδιαιτέρας φιλίας μὲ τὸν ὀμότεχνόν του Σταῦρον, ὅστις ἐκάθητο εἰς ἓν χαμόσπηκτον—τὸ μοναδικόν—μιάς λεωφόρου. Κάθε Κυριακὴν ἀπόγευμα ἐπήγαιναν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Σταύρου καὶ ἀφοῦ ἐκάθητο ὀλίγην ὥραν, ἐξήρχοντο ἔπειτα μαζῇ.

Μίαν Κυριακὴν ὁ Τυχερὸς εἶχεν ἀφοσιωθῇ εἰς μίαν κατασκοπεῖαν. Δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ παραθύρου καὶ ὅταν ὁ Σταῦρος τὸν εἰρωνεύθη διὰ τὴν περιέργειάν του, ὁ Τυχερὸς μελαγχολικὸς ἀπήντησε :

—Ἄτυχος πάντα ! Καὶ νὰ σὲ λένε *Τυχερὸς* !..

Ὁ Σταῦρος συνεπέρανε πολλὰ. Ὑπωπτεύθη καμμίαν ροδοκόκκινην καμαριέραν εἰς τὸ ἀπέναντι μέγαρον, ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν εἶδε τὸν Τυχερὸν παρατηροῦντα ἀτενῶς τὴν ὠραιότατην μοναχοκόρην ἐνὸς πολυταλάντου κτηματίου, ὅστις κατόικει ἀπέναντι.

Ἐκτοτε ἦτο ἡ μόνη ἀπόλαυσις τοῦ Τυχεροῦ νὰ κάθεται κάθε Κυριακὴν εἰς τὸ παράθυρον ἐκεῖνο, εἰς ἓν ἡρειπωμένον κάθισμα καὶ νὰ διευθύνῃ τὰ βλέμματά του εἰς τὴν τραπεζαρίαν τοῦ ἀντικρυνοῦ μεγάρου, διὰ νὰ βλέπῃ ἐξηπλωμένην τὴν κόρην τοῦ γείτονος.

Μίαν ἡμέραν, μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὴν βλέπει ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ ὑποδηματοποιείου ὅπου εἰργάζετο νὰ περνᾷ. Λὲς καὶ ἔσταμάτισεν ἡ καρδιά του μόλις τὴν ἀνεγνώρισε.

Ποτὲ ἕως τότε δὲν τὴν εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸν δρόμον. Ὡ, πόσον τοῦ ἐφαίνετο τώρα διαφορετικὴ ! Τί ἀνάστημα μεγαλοπρεπές, ποία χάρις εἰς τὸ βάδισμα, ποῖος πλοῦτος τὴν περιέβαλλε. Ἀφίνει τὴν ἐργασίαν του, ἀνορθοῦται καὶ τὴν βλέπει νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ κατάστημα. Πρῶτην φορὰν συνέβαινε αὐτό. Ἄ, εἶχε ἄδικον προχθὲς νὰ μέμφεται τὸ ὄνομά του. Ὁμολόγει τώρα ἐνδομύχως ὅτι ἦτο πράγματι *τυχερός* ἄνθρωπος.

Οἱ ἄλλοι ἐργάται καὶ ὑπωπτεύθησαν. Ἐνας μάλιστα ἐξ αὐτῶν, ὑπερύψηλος κουτσαβάκης, ἔβαλε τὸ πρῶτον βέλος τῆς εἰρωνείας καὶ θὰ διεδέχοντο αὐτὸ καὶ ἄλλα, ἂν ὁ καταστηματοῦχος δὲν ἐκάλει τὸν Τυχερὸν ἐπάνω. Ὡ, πῶς ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἀντικρύσῃ χωρὶς νὰ πέσῃ ! Μὲ ἓν κατάλευκον φόρεμα, διαφανέστατον, μὲ ἓνα καπέλλο αἰθέριο, ἦτο μιὰ ζωγραφιά, ἓνας ἄγγελος. Δίπλα τῆς ἑνὸς νέος — πελάτης

του μαγαζιού—πολύ εὐμορφος, πολύ κομψός, συνοδεύων κάθε λέξιν, τὴν ὁποίαν ἀντήλασσε μαζὶ της, μὲ ἓν μειδίαμα—μειδίαμα εὐδαιμονίας.

Ὁ καταστηματοῦρχος διατάσσει τὸν Τυχερὸν νὰ πάρῃ τὰ μέτρα τῆς κυρίας. Ἐγονάτισε. Πόσες φορές εἶχε γονατίσῃ ἡ ψυχὴ του! Ἐνα πόδι μικρὸ-μικρὸ μὲ μεταξωτὴ μαύρη κάλτσα. Τὸ ἡσθάνθη εἰς τὰς χεῖρας του, τὸ ἔσφιξεν. Ἐκείνη μὲ πολλὴν προφύλαξιν ἀνύψωσε τὸ φόρεμα καὶ προκλητικὸς ἀντήχησε, ὅταν προσετρίβῃ τὸ φόρεμα εἰς τὸ μεταξωτὸν ἐρυθροῦν ἔσωφόριον, ὁ θροῦς τῆς μετάξεως. Ἐδοκίμασεν ἐν τούτοις ὁ Τυχερὸς μίαν ἐντροπὴν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὀλίγον ἀπέχουσαν τοῦ ἐξευτελισμοῦ. Ἄλλ' ἀφοῦ τὴν ἡγάπα, ὁ ἐξευτελισμὸς δὲν τοῦ ἔκαμνε ἐντύπωσιν.

—Ἐτελείωσε καὶ αὐτό, εἶπεν ἐκείνη, διευθετοῦσα τὸ φόρεμά της.

—Τὰ ὑποδήματα θὰ εἶνε νυφικά, εἶπεν ὁ καταστηματοῦρχος πρὸς τὸν Τυχερὸν μὲ μίαν σοβαρότητα, ὡς νὰ τοῦ ἐφίστα ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν.

Ὁ Τυχερὸς ἔμεινε κεραυνόπληκτος. Δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι θὰ ἐγίνετο ἰδική του—αἱ ἰδιοτροπίαι καὶ αἱ φιλαρέσκειαι τῶν γυναικῶν ἔχουν ὄρια—ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπέθετε τόσῳ ταχεῖαν τὴν διακοπὴν τῶν ὀνείρων του. Πῶς θὰ ἐπερνοῦσε τὰς Κυριακάς του τώρα πλέον, πῶς θὰ ντύν-

κρυζε τὰ μαγικά ἐκεῖνα παράθυρα. Καὶ ὅσῳ ἐσυλλογίζετο ὅτι ἂν τὴν ἐβλεπε, θὰ τὴν ἐβλεπε ἀκουμπῶσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου, τόσῳ ἐσπαράσσετο ἡ ψυχὴ του.

Ἐκαμε νὰ φύγῃ ὁ Τυχερὸς· ὁ καταστηματοῦρχος τὸν ἐκράτησε διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν πότε ἤθελε νὰ εἶνε ἑτοιμα τὰ ὑποδήματα, ἀλλ' ἂντ' αὐτῆς ἐσπευσεν ὁ μνηστὴρ νὰ εἰπῇ μὲ κάποιαν ἀνυπομονησίαν:

—Ὅσῳ μπορεῖτε γληγορώτερα.

Σιωπηλός, μελαγχολικὸς ὁ Τυχερὸς ἐπανήλθε εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπίασε δουλειά, ἀλλὰ ὁ νοῦς του ἔτρεχε μακριά, ἐγύριζε μαζὺ μὲ ἐκείνην.

Τί κακὴ νύχτα ποὺ πέρασε! Πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἐκλαυσε μὲ τόσον παράπονον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, τοῦ εἶπε ὁ κύριός του ν' ἀφίσχῃ κάθε ἄλλην ἐργασίαν καὶ νὰ ἐπιμεληθῇ τὰ νυμφικά ὑποδήματα.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχισε τὸ βραδὺ μαρτύριον. Ἐκυπτε βαρὺς, ἀμίλητος ἐπάνω εἰς τὰ ὕλικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ περιεκαλύπτοντο τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα, τὰ μικροσκοπικὰ πόδια. Ἐφαντάζετο ἑαυτὸν τὴν στιγμὴν ἐκείνην νεκροθάπτην· ἔχαρτατε τὸ δέρμα, ὡς νὰ ἔσκαπτε τὸν τάφον τῆς εὐτυχίας του. Καὶ ὅταν ἐπῆρε τὸ λευκὸν ἀτλάζι διὰ νὰ τὸ προσαρμόσῃ, ἐνόμισεν ὅτι ἔκοψε ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ σάβανον τῆς ψυχῆς του, ὅτι ἔσχιζε τὰ ὄνειρά του. Καὶ ἐπρόσεχεν—ὁ δυστυχής, ὡς πῶς ἐπρόσεχε!—μήπως πέσουν ἐπάνω εἰς τὸ ἄσπιλον ἀτλάζι τὰ ὀσάκρυά του, ἂν καὶ τὸ ἤθελε, διὰ νὰ τὰ ἔστειλε εἰς τὴν νύμφην μὲ τὰ σημάδια ἐκεῖνα τοῦ ἀπηλπισμένου ἐρωτός του.

Καὶ εἰργάζετο γληγόρα—ὁ γαμβρὸς ἐβιάζετο πολὺ, καὶ εἶχε δίκαιον νὰ βιάζεται—καὶ αἱ ὠχραί, αἱ κάτισχναι χεῖρες του νευρικῶς καὶ μηχανικῶς ἐκινουῦντο καὶ αἱ ἀρτηριαὶ του ξεπετοῦσαν φαιαὶ ὑπὸ τὴν ἀπεσκληρωμένην ἐπιδερμίδα, καὶ κοιλώματα βαθέα ἐσχηματίζοντο εἰς τὰς κλειδώσεις τῶν δακτύλων.

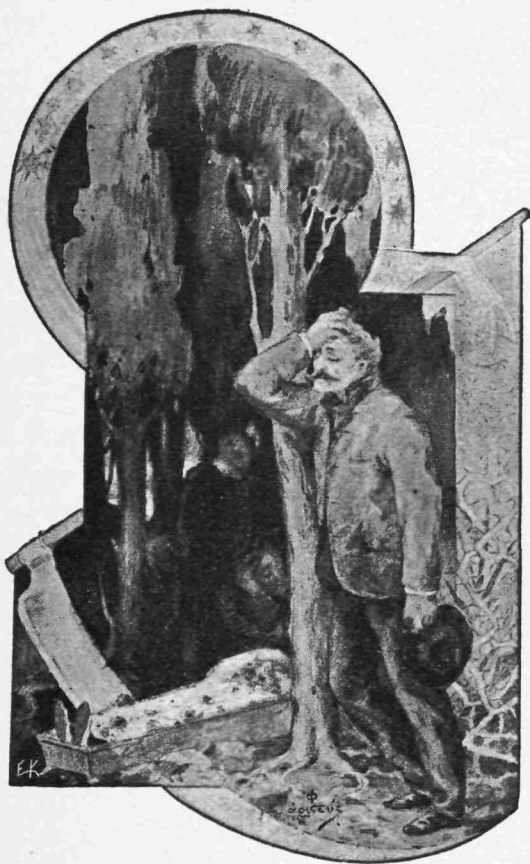
Τὰ ὑποδήματα ἐξόχως κομψά, μικρά, χαριτωμένα, ἐτελείωσαν. Γοβάκια μὲ παλλεύκους μεταξωτοὺς φιόγκους, ἑτοιμα νὰ τριγυρίσουν καὶ αὐτὰ τὴν τράπεζαν τοῦ Ὑμεναίου.

Ὁ καταστηματοῦρχος ἦτο τόσον ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν κατασκευὴν, ὥστε τὰ ἔβαλε εἰς τὴν βιτρίναν, ἕως ὅτου ζητηθῶν.

Ἄλλ' αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο.

Ἐνα Σαββατίθραδο, μιὰ ἄμαξα βιαστικῇ σταματᾷ πρὸ τοῦ καταστήματος. Ἐνας σκυθρωπὸς ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος ἐβαστοῦσε μαῦρες κορδέλλες καὶ νεκρώσιμα, ζητεῖ τὰ νυμφικά ὑποδήματα.

Ὁ καταστηματοῦρχος τὰ ἐξεσκόνησε καὶ ἐνῶ τὰ

ολίγοι εἶχον ἀπομείνῃ. Οἱ ἐκλεκτοὶ διεσκορπίσθησαν, ἀλλ' αὐτὸς ἔσπευσε εἰς τὸ πλάϊ τῶν νεκροθαπτῶν.

Παρηκολούθησε μὲ βουρκωμένα μάτια τὴν σκληρὰν διαδικασίαν, ἥτις προηγεῖται τῆς ταφῆς.

Οἱ νεκροθάπται ἀφῆρσαν τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου, διὰ νὰ ἀσπασθοῦν τὴν νεκρὰν διὰ τελευταίαν φορὰν οἱ γονεῖς. Καὶ τότε εἰς τὰ θολὰ μάτια τοῦ Τυχερῶ ἄστραψαν τὰ λευκὰ ἀτλαζωτὰ ὑποδήματα.

Ἐκεῖνα ἦσαν· νομίζει ὅτι ἀκόμῃ τὰ κρατεῖ μὲ τὰς τυλῶδεις χεῖρας του καὶ μέσα εἰς τοὺς λυγμοὺς τῶν οἰκείων ἠκούσθη ἓνας παράτονος λυγρὸς, τὸ κλάμμα τοῦ Τυχερῶ. Καὶ ἐπίπταν τὰ δάκρυά του, ἐλεύθερα τώρα καὶ χωρὶς φόβον, ἐπάνω εἰς τὰ λευκὰ ὑποδήματα, τὰ ὅποια ἐμελλαν νὰ τὴν στολίσουν ὡς νύμφην καὶ τώρα τὴν συνοδεύουν νεκρὰν, καὶ ἠσθάνθη αἰφνης μίαν ἀγρίαν χαρὰν, διότι συνθάπτοντο, ἄσπιλα τὰ ὑποδήματα, παρθενικά, μαζῇ μὲ τὴν κόρην, μαζῇ μὲ τὰ ὄνειρά του καὶ τὰ δάκρυά του, εἰς τὴν αἰωνίαν ἀγκάλην τοῦ τάφου!

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἀπὸ τῆς ἄρτι ἐκδοθείσας «Ἐντυπώσεις τῆς Ζωῆς»).

Τὰς εἰκόνας ἐφιλοτέχνησεν ὁ κ. Φ. Ἀριστεύς.

ΑΠΟ ΤΑ «ΠΑΝΟΥΡΑΝΙΑ»,

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΤΡΙΑΝ Ε. Λ.

Θὲ ρᾶσαι κ' ἐσὺ πλῆσμα
Τοῦ πλεῖο γαλάζιου κόσμου
Καὶ μόλις σ' εἶδα ἐμπρὸς μου
Σ' ὠρόμασα ἀδελφῇ.

Θὲ ρᾶζησες μ' ἐμένα
Κ' αἰσθάνθηκα σὰ βρῦσι
Στὰ στήθεια ρ' ἀναβρόση
Ἡ πλεῖο λευκὴ στροφῇ.

Γιὰ σὲν' ἀφ' τὸ τραγοῦδι
Ποῦ ψάλλουν κόσμοι χίλιοι
Καὶ ποῦ μυριάδες ἥλιοι
Τ' ἀνοίγουν τὴν αὐγῇ,

Σὰ σπῖθα μέσ' στῇ στάχτη
Στὸ φτερωτό μου στίχο
Ἐκράτησα ἕναρ ἦχο
Γιὰ νὰ σὲ βρῶ στῇ γῇ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

περιετύλισσε, ἐξέφρασε συγχρόνως τὴν ἀπορίαν πρὸς τὸν ὑπηρέτην, πῶς ἤργησαν νὰ τὰ πάρουν.

— Γιατί ἄργήσαμε . . . ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἀχ! Ποιὸς νὰ πιστεῦε πῶς θὰ τῆς τὰ φοροῦσαν στὴ κάσα! . . .

Ἐμεινεν ἐννεὸς ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, ὅταν ἐφαντάσθη νεκρὰν τὴν ὥραϊαν ἐκείνην κόρην.

— Κρίμα, κρίμα . . . προσέθηκε περίλυπος, οἷονεὶ οἰκτεῖρων τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου.

Ὁ Γιάννης Τυχερὸς δὲν ἤξευρε τίποτε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν—ἦτο Κυριακὴ—ἐξεκίνησεν, ὅπως πάντοτε, διὰ τὸ σπῆτι τοῦ Σταύρου. Ἦτο συνήθειά του· ἀλλὰ τώρα, ἤθελε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη Κυριακὴ διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ τὴν ἰδῇ, κόρην ἀκόμῃ, ξαπλωμένην ὅπως πάντοτε εἰς τὴν ἀγαπημένην τῆς πολυθρόναν . . .

Τὰ μαῦρα παραπετάσματα τῆς θύρας τὸν σταματοῦν, τοῦ δένουν τὴν καρδιά.

Τὸ ὄνειρόν του εἶχεν ἀποθάνῃ παρθένον!

Ἐξεκίνησεν ἡ πομπή. ὦ, πόσοι ἠκολούθουν τὸ κλειστὸν φέρετρον! Ποῦ νὰ πλησιάσῃ ὁ πτωχὸς αὐτὸς εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐκείνους ὁμίλους. Ἐσύρετο τελευταῖος, μὲ τὰ γιορτινά του, πλησίον εἰς τὰ πενήθοροῦντα ἄλογα τῆς νεκροφόρου . . .

Ὅταν ἐφθασεν ἡ κηδεῖα εἰς τὸ νεκροταφεῖον,